

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL SUCEAVA
SECȚIA COMERCIALĂ, CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL
ÎNCHEIERE

Ședința publică din 29 octombrie 2010

Președinte Vințilă Narcisa
Judecător Nastasi Dorina
Judecător Grapini Carmen
Grefier Burac Elena

D. 1989/3. XI. 2010

Pe rolul instanței, se află judecarea cererii de revizuire formulată de *Arhiepiscopia Romano – Catolică București*, cu sediul în București, str. General Berthelot, nr.19, sector 1, împotriva deciziei nr. 1025 din 25 iunie 2009 pronunțată de Curtea de Apel Ploiești, în contradictoriu cu intimații *Primarul Sectorului 1 București și S.C. Millenium Building Development S.R.L. București*.

La apelul nominal, făcut în ședința publică, au răspuns avocații Ofelia Bârsan și Mugur Popescu pentru revizuirea Arhiepiscopia Romano – Catolică București, avocat Flavius Munteanu pentru intimatul Primarul sectorului 1 al Municipiului București și avocat Antonie Popescu pentru intervenientul Municipiul București - prin primarul general, lipsă fiind celelalte părți.

S-a prezentat în instanță și stenografa Marcu Maria.

Procedura este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, după care, se constată că la dosarul cauzei s-a depus prin serviciul corespondență al instanței, o cerere formulată de avocat Tudor Safta Romano, apărător al intimății S.C. Millenium Building Development S.R.L. București, cerere însoțită de o serie de acte doveditoare, prin care solicită acordarea unui nou termen de judecată, motivat de faptul că nu se poate prezenta în fața instanței din motive de sănătate intervenite intempestiv.

Tot prin serviciul de corespondență al instanței au fost depuse două cereri din partea intervenientei Asociația Familiilor Catolice „Vladimir Ghika”, respectiv intervenienta Asociația „Pro Vita pentru Născuți și Nenăscuți” București, prin care se solicită instanței a se da aplicabilitate prevederilor art. 242 alin. 2 Cod procedură civilă.

Avocat Flavius Munteanu, față de solicitarea de amânare a cauzei formulată de reprezentantul intimății S.C. Millenium Building Development S.R.L. București, arată că este de acord cu aceasta.

Întrebați fiind, reprezentanții celorlalte părți, arată de asemenea că sunt de acord cu cererea de acordare a unui nou termen.

Instanța, în baza art. 21 alin 2 din Legea nr. 554/2004, teza finală, care arată că cererea de revizuire se soluționează de urgență și cu precădere într-un termen de maxim 60 de zile de la înregistrare, respinge cererea de acordare a unui nou termen de judecată, urmând a dispune amânarea pronunțării pentru a da posibilitatea intimății S.C. Millenium Building Development S.R.L. București să formuleze note de concluzii scrise.

Apărătorii revizuirii insistă în acordarea unui nou termen de judecată, învederând instanței că procedura nu este legal îndeplinită cu intervenientul Ministerul Culturii și Cultelor.

Reprezentantul intervenientului Municipiul București depune la dosarul cauzei dovezile de achitare a taxelor de timbru pentru toate cererile de intervenție formulate în prezenta cauză mai puțin timbrele judiciare.

Instanța consideră că nu se justifică timbrarea cererilor de intervenție câtă vreme nu s-a pronunțat încă asupra încuviințării în principiu a acestor cereri, și, de asemenea, nu se poate vorbi de o lipsă de procedură.

În baza art. 52 Cod procedură civilă, instanța pune în discuția părților prezente încuviințarea în principiu a cererilor de intervenție.

Avocat Antonie Popescu - reprezentantul intervenientului Municipiul București – prin primar solicită instanței admiterea în principiu a cererii de intervenție, motivat de faptul că Municipiul București este titularul dreptului de proprietate asupra unei suprafețe de teren pe care s-a edificat construcția. Totodată arată că această cerere de intervenție este formulată în interesul conservării și păstrării domeniului public.

Pe de altă parte, primarul general succede în prerogativa de control, prin noul regim legal de după octombrie 2009, autorității de control asupra acestui gen de construcție. Întotdeauna consiliul județean era acela care aproba orice autorizație de construire în vecinătatea sau în zona de protecție a unui monument istoric, așa cum este Catedrala Sfântului Iosif. Deci, primarul are datoria să intervină pentru respectarea principiului legalității, atunci când nu sunt îndeplinite condițiile legale de autorizare și de construire.

Față de inadmisibilitatea unei cereri de intervenție în revizuire, reprezentantul intervenientei arată că, în baza art. 54 Cod procedură civilă, această cerere este posibilă chiar și în recurs, recursul fiind o cale extraordinară de atac.

Prin urmare, dacă legea nu face distincție, reprezentantul intervenientei apreciază că cererea de intervenție accesorie este admisibilă, inclusiv în calea de atac a revizuirii.

Acesta mai precizează că toate ghidurile justițiabilului au o frază la capitolul „cereri de intervenție”, vorbind despre participanții la un proces: cererea de intervenție se poate face oricând, pe parcursul judecării.

În baza art. 62 alin 2 din Legea nr. 134/2010, arată că: intervenția accesorie poate fi formulată până la închiderea dezbaterilor, pe tot parcursul judecării.

De asemenea mai arată că această cerere de intervenție este un amicus curie, sprijinind apărarea uneia dintre părți.

În fine, reprezentantul intervenientului Municipiul București, depune la dosar note scrise, precum și practică judiciară, solicitând admiterea în principiu a cererii de intervenție.

Avocat Bîrsan Ofelia – apărătoarea revizuietei Arhiepiscopia Romano – Catholică București, solicită de asemenea admiterea în principiu a tuturor cererilor de intervenție, arătând că aceste cereri trebuie abordate din două perspective: cea cu privire la admisibilitate și cea cu privire la interesul celor cinci intervenienți.

Referitor la admisibilitatea în principiu, apărătoarea revizuietei arată că o astfel de cerere este admisibilă având în vedere Codul de procedură civilă actual. Din dispozițiile speciale cu privire la intervenție, legiuitorul a urmărit să reglementeze intervenția în mod expres până la o anumită fază a judecării și anume în fond și cu titlu de excepție în apel, pe când cu privire la intervenția accesorie nu a făcut nici o limitare expresă cu privire la acest lucru, menționând că pot fi exercitate inclusiv în căile de atac extraordinare și anume recursul.

Sub aspectul interesului, apărătoarea revizuietei învederează instanței că Ministerul Culturii este chemat să protejeze patrimoniul național, indiferent cine este proprietarul, el trebuind să fie prezent în toate cazurile unde se află în discuție o protecție a patrimoniului național.

În ceea ce privește asociațiile, acestea au drept scop protejarea patrimoniului național sau a monumentelor de valoare, astfel încât se justifică interesul lor în a sprijini Arhiepiscopia Romano Catholică.

Referitor la Primarul Municipiului București, consideră că și acesta are interes în cauza de față, deoarece are obligația de a autoriza și de a emite acte administrative cu privire la edificarea unor construcții.

În completare, avocat Popescu Mugur, pentru revizuire, arată că în cererile de intervenție formulate în favoarea Arhiepiscopiei Romano Catolice operează dreptul accesului la justiție, iar aceste intervenții reprezintă un mijloc de apărare. Chiar dacă la fond aceste părți nu au participat, legiuitorul nu leagă în mod indisolubil cererea de intervenție de participarea în căile ordinare de atac, adică fond și apel, ca o cale devolutivă.

Reprezentantul revizuirii mai arată că nu ne aflăm în situația unui element oarecare de construcție, în preajma căruia se edifică un alt edificiu, ci ne aflăm în zona de protecție a unui monument istoric de valoare națională și universală.

În concluzie, apreciază că se impune admiterea tuturor cererilor de intervenție formulate de către intervenienți, ei dovedind atât un interes personal cât și un interes public.

Avocat Flavius Munteanu pentru intimatul Primarul Sectorului 1 București, în raport cu principiul aplicabilității în timp a legii, solicită respingerea cererilor de intervenție, motivat de faptul că, în revizuire, într-o cale extraordinară de atac care reglementează situații speciale, nu se poate schimba cadrul procesual, cadru care a existat la fond, respectiv în recursul judecat.

În replică, avocat Mugur Popescu – apărătorul revizuirii – arată că față de cadrul procesual, din cuprinsul dispozițiilor normative actuale în vigoare, intervenția accesorie este posibilă în recurs. Deci, dacă se permite modificarea cadrului procesual într-o cale extraordinară de atac, cum este recursul, care ar fi rațiunea pentru a nu se putea face acest lucru într-o altă cale extraordinară de atac, respectiv calea revizuirii.

Instanța, respinge încuviințarea în principiu a cererilor de intervenție, motivat de faptul că, în calea de atac extraordinară a revizuirii nu se poate modifica cadrul procesual existent. Potrivit art. 51 Cod procedură civilă „Cererea de intervenție în interesul uneia din părți se poate face chiar înaintea instanței de recurs”. Dar, atâta timp cât pentru revizuire nu există o dispoziție specială, se aplică dreptul comun, iar dreptul comun nu permite să se modifice cadrul procesual într-o cale extraordinară de retractare.

Avocat Popescu Mugur, arată că nu este de acord cu această soluție, instanța îndepărtându-se de la aplicarea normelor europene.

Instanța, arată că dreptul comunitar este obligatoriu a fi aplicat în statele membre ale Uniunii Europene. Dreptul comunitar, din punct de vedere procesual lasă la latitudinea țărilor membre să reglementeze modalitatea în care aplică această lege.

Avocat Flavius Munteanu pentru intimatul Primarul Sectorului 1 București, solicită acordarea unui nou termen de judecată, ulterior datei de 24.11.2010, dată până la care instanțele Curtea de Apel Iași și Curtea de Apel Alba Iulia, urmează a pune în discuție conexarea dosarelor aflate pe rolul acestora, care au același obiect și aceleași părți ca și prezentul dosar.

Întrebați fiind, reprezentanții revizuirii arată că nu știe care este situația dosarelor respective, astfel încât le este greu să se pronunțe. Totodată învederează instanței că la data de 22.10.2010 au trimis o serie de documente care nu au ajuns la dosarul cauzei.

Avocat Flavius Munteanu insistă în acordarea unui nou termen pentru a putea studia înscrisurile despre care au făcut vorbire reprezentanții revizuirii.

Instanța respinge cererea de acordare a unui nou termen de judecată. Întrebați fiind dacă mai au alte cereri de formulat, reprezentanții revizuirii arată că înțeleg să se folosească de proba cu înscrisuri care a fost transmisă la data de 22.10.2010, sens în care depun o copie a dovezii de comunicare a acestor înscrisuri.

Avocat Flavius Munteanu pentru intimatul Municipiului București, precizează că se impune acordarea unui nou termen de judecată pentru a lua la cunoștință de aceste înscrisuri, arătând că nu se pot judeca fără a fi pe poziții de egalitate.

Instanța, respinge cererea de acordare termen subliniind faptul că va amâna pronunțarea cauzei, dând posibilitatea părților de a depune concluzii scrise. În continuare arată că se vor lua în considerare toate actele depuse la dosar până la închiderea dezbaterilor și toată legislația națională și internațională. Totodată, considerând cererea de revizuire în stare de judecată acordă cuvântul părților pentru a pune concluzii pe admisibilitatea revizuirii cât și pe fondul cauzei.

Avocat Mugur Popescu – apărătorul revizuietei – învederează instanței că a formulat cererea de revizuire sub două aspecte. Pe de o parte arată că instanța investită cu soluționarea recursului avea obligația de a pune în discuție toate elementele esențiale ale cererii și de a analiza fondul pretențiilor. Ori instanța a trecut cu ușurință asupra unor cereri esențiale cauzei, care dacă ar fi fost analizate ar fi dus la menținerea soluției pronunțate în fond de Tribunalul Dâmbovița.

În aceste condiții, hotărârea are un minus petita, nefiind analizate toate motivele invocate. Cererea Arhiepiscopiei nu a fost tratată cu diligența necesară pentru a se putea observa valoarea reală a pretențiilor. Este evident că, în aceste condiții, cum susținerile pe motive de nelegalitate care au vizat actele prealabile nu au fost analizate, pentru că nu există nici un fel de referire la acestea în cuprinsul hotărârii, instanța nu și-a îndeplinit rolul de a cerceta și aceste acte prealabile.

Al doilea motiv de revizuire privește obligația instanței de a da curs normelor internaționale, dreptului comunitar care prevalează asupra dreptului intern.

Neaplicând norme comunitare și interpretând sau aplicând legislația internă într-un sens care este în mod evident contrar protejării monumentelor istorice, instanța practic s-a abătut de la una din datoriile esențiale care-i revin și anume respectarea principiului legalității a statului de drept, dat de un interes public față de cel privat, atunci când este necesar.

Reprezentantul revizuietei mai arată că ne aflăm în prezența unui monument istoric de importanță internațională, monument istoric care este cu totul deosebit, constituind un reper urban al Capitalei. Practic, este un element care ține de cultura, de istoria și de ființa acestui popor, pentru că o țară fără istorie este o țară care nu există.

Centrul vechi al Bucureștiului este o zonă protejată, o zonă în care ar trebui să ne păstrăm ceea ce mai avem din cultura și istoria generațiilor trecute, care reprezintă fundamentul pentru generațiile viitoare. Este o zonă care trebuie să-și păstreze originalitatea și elementul de autenticitate necesar promovării valorilor naționale. Ori, această zonă este distrusă în mod sistematic, este afectată în mod ireversibil de clădiri care-și propun să transforme această porțiune de istorie într-o zonă pur comercială, într-o zonă în care nu își mai au locul ocupațiile tradiționale, clădirile având o anumită formă și arhitectură, ceea ce înseamnă practic curente de cultură.

Articolele 6 și 151 din Tratat, actualul 167, ne arată în mod expres obligația Statului de a lua toate măsurile necesare de protecție și conservare a unor valori naționale. Ori, Catedrala este o valoare internațională, este un monument istoric plasat în categoria A a monumentelor istorice, este un element care face parte din patrimoniul comun european.

Se mai arată că, singura formă de protejare a monumentelor istorice este crearea unei zone de protecție, zonă indisolubil legată de monumentul istoric, pentru că nu poate exista o fractură, monumentul istoric pe de o parte și zona de protecție în altă parte, aceste elemente fiind legate printr-o interdependență de asemenea natură încât nu pot fi separate. O normă internă prevăzută de art.8 alin.1 din Legea nr.422/2001 impune ca formă a protecției valorilor naționale, parte a valorilor europene, instituirea acestei zone de protecție.

Statul Român, prin Ministerul Culturii a comunicat faptul că zona de protecție este de 100 de metri de jur împrejurul Catedralei. Este evident că în planul orizontal, că doar nu putem vorbi de zone de protecție în subteran. Deși, în ultimă instanță, această zonă trebuie să opereze pe toate direcțiile.

Astfel, s-a construit o clădire având patru niveluri subterane și 19 niveluri supraterane, o clădire de circa 75 de metri înălțime, o clădire care afectează, prin însăși prezența sa, nu numai zona de protecție a monumentului istoric, ci monumentul în sine. Riscul în caz de cutremur, datorită acestor fundații extrem de adânci, care vor împinge în baza Catedralei ori de câte ori vor fi cutremure importante, existența acestei clădiri de o asemenea natură, constituie o incluziune cu o ruptură de scară și volum care conduce la afectarea ireversibilă a cadrului natural și construit.

Prin aplicarea trunchiată a legislației și prin faptul că s-a dat eficiență unor norme care, în mod expres, contravin protecției monumentelor istorice, este clar că nu a fost avut în vedere principiul instituit de comunitate, atât prin dispozițiile art.151 din Tratat, cât și prin art.6.

În fine, mai arată că aceste probleme nu au fost puse în discuția părților și nici în atenția instanței. În cuprinsul sentinței nu există referiri la drepturi fundamentale, cu privire la dreptul de protejare a monumentelor istorice, a valorilor naționale, prin raportare la obligațiile asumate prin tratate, astfel instanța a trecut cu foarte mare ușurință la analiza dreptului intern, fără a avea în vedere și analiza dreptului comunitar care reprezenta pentru revizuire soluția corectă în această cauză.

În concluzie în baza art. 322 pct.2 Cod procedură civilă, respectiv art.21 din Legea nr.554/2004, solicită admiterea cererii de revizuire, iar pe fond desființarea hotărârii pronunțate în recurs și respingerea recursului, cu menținerea hotărârii pronunțate de Tribunalul Dâmbovița, ca fiind legală și temeinică.

Reprezentantul intimatului Primarul sectorului 1 București învederează instanței că nu este cazul situației de minus petita, deoarece Primăria sectorului 1 București a solicitat potrivit principiului disponibilității, modificarea sentinței atacate. Nu se poate pune problema unui minus petita în ceea ce privește solicitările coroborate cu principiul disponibilității, realizate doar de către recurentul Primarul Sectorului 1 și Primăria Sectorului 1 București.

Al doilea aspect invocat și anume pronunțarea unei hotărâri care a avut la bază dispoziții naționale care să vină în contradicție cu dispozițiile comunitare, nu au fost menționate, pe de o parte, iar pe de altă parte, nu s-a realizat acest lucru.

În ceea ce privește posibilitatea aplicării art. 322 din Codul de procedură civilă, în sensul art. 327, adică se va proceda la modificarea sau respectiv păstrarea, sau schimbarea deciziei pronunțate în recurs, solicită instanței menținerea deciziei pronunțate de instanța de recurs sub aspectul legalității acesteia, pe fond reținând faptul că s-au respectat, potrivit dispozițiilor legale aplicabile de la acea dată toate normele, respectiv toate măsurătorile, ca situație de fapt.

În replică, avocat Bîrsan Ofelia, menționează că sub aspectul afirmației că în recurs nu era posibil a fi analizate aspectele comunitare, roagă a se avea în vedere că recursul, în această cauză, era devolutiv, deci puteau fi luate în vedere aici toate aspectele care au fost aduse în fața instanței de către părți și, mai mult decât atât, având în vedere că punem în discuție, prin norma dreptului comunitar, în fața dreptului intern, judecătorul național este obligat din oficiu să ia în considerare aceste aspecte, indiferent că părțile le-ar fi pus sau nu în discuție.

Declarând dezbaterile închise,

CURTEA,

Pentru a da posibilitatea părților să depună concluzii scrise, în considerarea disp. art. 156 (2) Cod procedură civilă,

DISPUNE:

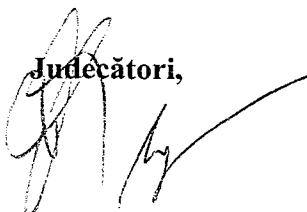
Amână pronunțarea la data de 3 noiembrie 2010.

Data în ședința publică din 29 octombrie 2010.

Președinte,

Judecători,

Grefier

R O M Â N I A
CURTEA DE APEL SUCEAVA
SECȚIA COMERCIALĂ, CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL
DECIZIA NR. 1989

Ședința publică din 3 noiembrie 2010

<i>Președinte</i>	<i>Vințilă Narcisa</i>
<i>Judecător</i>	<i>Nastasi Dorina</i>
<i>Judecător</i>	<i>Grăpini Carmen</i>
<i>Grefier</i>	<i>Burac Elena</i>

Pe rolul instanței, se află pronunțarea cererii de revizuire formulată de *Arhiepiscopia Romano – Catolică București*, cu sediul în București, str. General Berthelot, nr.19, sector 1, împotriva deciziei nr. 1025 din 25 iunie 2009 pronunțată de Curtea de Apel Ploiești, în contradictoriu cu intimații *Primarul Sectorului 1 București și S.C. Millenium Building Development S.R.L. București*.

Dezbaterile asupra cauzei au avut loc în ședința publică din data de 29 octombrie 2010, susținerile părților fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, redactată separat și care face parte integrantă din prezenta decizie și când instanța, pentru a da posibilitatea părților de a depune concluzii scrise, a amânat pronunțarea pentru astăzi 3 noiembrie 2010.

După deliberare,

CURTEA,

Asupra cererii de revizuire de față constată următoarele:

Prin sentința nr. 122 din data de 27 februarie 2009, Tribunalul Dâmbovița - Secția Comercială și de Contencios Administrativ a admis în parte cererea formulată de reclamanta Arhiepiscopia Romano - Catolică; a anulat autorizația de construire nr. 179/18/B/43074/24.02.2006 emisă de Primarul Sectorului I București și a respins capetele de cerere privind obligarea pârâților la plata daunelor morale și a cheltuielilor de judecată.

Pentru a pronunța astfel, instanța fondului a reținut că autorizația de construire a fost emisă de un organ necompetent, în speță, Primarul sectorului 1 București, deși Legea 422/2001, privind protejarea monumentelor istorice, prevede în art.49 lit. d, devenit după republicarea Legii art.48 lit. d că „ consiliile județene și consiliul general a municipiului București au următoarele atribuții ... d) eliberează autorizații de construire sau desființare pentru monumente istorice și pentru imobile aflate în zona de protecție a monumentelor istorice numai pe baza și în condițiile avizului Ministerului Culturii și Cultelor sau ale Serviciilor publice deconcertate ale Ministerului Culturii și Cultelor, după caz”.

Într-adevăr, textul normativ al art.48 lit. d din Legea 422/2001 prevede, ca o derogare de la dispozițiile generale ale art.4 din Legea 50/1991, privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, că pentru lucrări de construire sau desființare a monumentelor istorice, dar și altor imobile aflate în zona de protecție a monumentelor istorice, autorizația de construire se eliberează de autoritățile deliberative - consiliul județean sau consiliul general al municipiului București, aceasta, tocmai pentru că se ține seama de importanța unor asemenea lucrări prin raportarea la interesul general al societății.

Prima instanță a mai reținut că în acest sens sunt și considerentele deciziei Curții Constituționale nr. 822/7.07.2008, prin care s-a respins excepția de neconstituționalitate a prevederilor art.48 lit.d din Legea 422/2001, excepție invocată de pârâta S.C. Millennium

Building Development S.R.L., filele 77-83 volumul 1/3 dosar 7222/120/2007 al Tribunalului Dâmbovița.

În legătură cu emitentul autorizației de construire și zona de protecție a monumentului istoric, Catedrala „Sf. Iosif” în vecinătatea căreia s-a început edificarea construcției „Cathedral Plaza”, din actele depuse de părți în cursul procesului, dar și din relațiile comunicate de Ministerul Culturii și Cultelor, la solicitarea instanței, la termenele de judecată din 11 decembrie 2008 și 6 februarie 2009, s-a reținut următoarele:

Ansamblul de arhitectură format din Catedrala romano - catolică „Sf. Iosif” și Palatul Mitropolitan Romano - Catolic, situate în strada General Berthelot, nr.17 respectiv 19, sunt cuprinse în Lista Monumentelor Istorice din 1955, menținute ulterior de aceleași liste cuprinzând monumentele istorice, ultima fiind Lista monumentelor istorice aprobată prin ordinul Ministrului Culturii și Cultelor nr. 2314/2004; cele două monumente figurând la pozițiile 402 - Catedrala Romano-Catolică Sf. Iosif, grupa A de monument istoric și poziția nr. 404 - Palatul Mitropolitan Romano - Catolic, grupa B de monument istoric, filele 113-114 și 1017-1025 volumul 1/3 dosar 7222/120/2007 al Tribunalului Dâmbovița. Așa cum reiese din răspunsurile date de Ministerul Culturii și Cultelor, filele 1017 și 1229-1230 același dosar, pentru Catedrala „Sf. Iosif” nu a fost emis un ordin de clasare individual, așa cum prevăd dispozițiile art.8 din Legea 422/2001 și nici nu s-a instituit zona de protecție odată cu clasarea bunului imobil ca monument istoric, așa cum cere art. 9 din aceeași lege.

În aceste condiții, instanța de fond a reținut ca o concluzie firească că zona de protecție a monumentului istoric este cea reglementată de art. 59 din lege, adică suprafața delimitată cu o rază de 100 m în localitățile urbane; o opinie asemănătoare exprimând și Institutul Național al Monumentelor Istorice, la cererea reclamantei, filele 1159 - 1160 vol. I /3 dosar 7222/120/2007 al Tribunalului Dâmbovița, iar consecința este că pentru edificarea construcției „Cathedral Plaza”, la aproximativ 8-10 m de zidul exterior al catedralei „Sf. Iosif”, deci în zona de protecție a monumentului istoric, emiterea autorizației de construire nu se putea da decât de Consiliul General al municipiului București, numai pe baza și în condițiile avizului Ministerului Culturii și Cultelor, așa cum prevăd dispozițiile art.48 lit.d din Legea 422/2001.

Instanța de fond a mai reținut că și modul de eliberare a autorizației de construire nr. 179/18/B/43074/2006, este nelegal, deoarece, mai înainte de emiterea autorizației de construire din 24.02.2006, s-a eliberat certificatul de urbanism nr. 221/15B/6.02.2004 prin care au fost impuse condiții de construire ce vizau obținerea de documente de concesiune a terenului aparținând municipalității București, condiții suplimentare privind acordul notarial al vecinilor pentru lucrări la limita de proprietate, avizul Autorității Aeronautice Române, studii geotehnice, expertizarea construcțiilor învecinate, etc., care nu au fost obținute sau efectuate, așa cum reiese din raportul întocmit la 10.05.2006 de Inspectoratul de Stat în Construcții filele 168 – 185 volumul 1/1 dosar 7222/120/2007 al Tribunalului Dâmbovița .

Revenind la avizele eliberate de Ministerul Culturii și Cultelor, prima instanță a reținut că acestea au fost emise, favorabil, unul sub nr. 346/Z/2001 și altul nr. 80/Z/2006, filele 1124 și 1151 același dosar, dar prevedeau îndeplinirea unor condiții: expertizarea Catedralei „Sf. Iosif”, anumite lucrări la fațadă (avizul din anul 2001), iar cel emis în 6.02.2006, prevedea că „la emiterea autorizației de construire se va analiza dacă s-a întocmit proiectul de urmărire specială a construcțiilor învecinate, pe perioada execuției,, rezolvarea plasticii arhitecturale a fațadelor noii construcții și se preciza expres că el este valabil pentru faza PAC, precum și faptul că imobilul ce urmează a fi edificat se află în zona de protecție a Catedralei „Sf. Iosif”.

Emiterea, în aceste condiții, a avizelor de către Ministerul Culturii și Cultelor, instituția care era prima interesată și răspunzătoare de păstrarea nealterată a patrimoniului de cultură și arhitectură pentru zona istorică a Bucureștiului, denotă superficialitate și neimplicare, deși Legea 422/2001 dar și art.10 din Legea 50/1991, privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, prevăd că pentru autorizarea lucrărilor de construcții, în ansamblurile de arhitectură, rezervații de arhitectură..., în zonele de protecție a unor asemenea monumente, este necesar avizul

comun al Ministerului Culturii și Cultelor, Ministerului Transporturilor și Ministerului Turismului, potrivit competențelor specifice.

Cu privire la lipsa acordului reclamantei, pentru eliberarea autorizației de construire, așa cum prevede anexa 1 lit. A pct. I. 2.5.6.din Legea 50/1991, prima instanță a reținut că este adevărat că, în anul 1999 reclamanta și-a exprimat acordul cu privire la edificarea imobilului „Cathedral Plaza” prin adresa nr.890/19.11.1999, fila 28 volumul 1/1 dosar 7222/120/2007al Tribunalului Dâmbovița însă, începând din anul 2001, prin cereri repetate, adresate tuturor instituțiilor implicate în realizarea acestui obiectiv, reclamanta revine la acest acord, motivată de situația intervenită la Biserica Armenească și la clădirile din jur; toate aceste demersuri privind oprirea proiectului de edificare a construcției fiind prealabile emiterii autorizației de construire din februarie 2006, filele 29-59 același dosar.

De asemenea, s-a reținut și faptul că, încercând să stopeze edificarea lucrării, reclamanta a solicitat sprijin și la Parlamentul României, în aprilie 2006, rezultatul verificărilor acestuia concretizându-se în Raportul Comisiei de anchetă a Senatului din 6.11.2006, filele 34 și următoarele din Volumul III al dosarului 10747/63/2007 al Tribunalului Dolj.

Cu privire la cererea reclamantei de suspendare a autorizației de construire, prima instanță a reținut că prin încheierea din 10 iulie 2007 a Tribunalului Dolj s-a dispus suspendarea acestei autorizații și oprirea lucrărilor de construire până la soluționarea pe fond a cauzei, iar cu privire la obligare a părților la plata unor daune morale în sumă de 1 leu, instanța a apreciat-o ca fiind derizorie.

Împotriva sentinței pronunțată de instanța de fond au declarat recurs părțile **S.C. Millenium Building Development S.R.L. București și Primarul Sectorului 1 București** criticând-o pentru nelegalitate, solicitând modificarea în tot a acesteia și pe fond respingerea acțiunii formulate de reclamanta Arhiepiscopia Romano-Catolică București.

Pârâta **S.C. Millenium Building Development S.R.L. București** a criticat sentința instanței de fond invocând în primul rând greșita soluționare a excepțiilor invocate pe parcursul soluționării cauzei, respectiv, lipsa calității procesuale active bazata pe lipsa de interes în promovarea acțiunii deoarece nu a făcut dovada vătămării pricinuite de actul administrativ a cărui anulare o solicită și cea privind neîndeplinirea procedurii prealabile.

Critica recurentei vizează și fondul cauzei în sensul că greșit instanța de fond a anulat autorizația de construire emisă în favoarea sa, pe aspectul că a fost eliberată de Primarul sectorului 1 București ,organ necompetent și nu de Consiliul General al Municipiului București ,competență ce îi aparține în raport cu dispozițiile art. 48 lit. d (devenit 49 lit. d după republicare) din Legea speciala nr. 422/2001 privind protejarea monumentelor istorice.

Recurenta a mai arătat, în esență, că, în cauză, competența eliberării autorizației de construire aparținea Primarului Sectorului 1 București potrivit art. 4 alin. 2 din Legea 50/1991, având în vedere că obiectivul Catedrala Catolica Sf. Iosif a fost clasat ca monument istoric în Lista Monumentelor, Ansamblurilor și Siturilor Istorice prin Hotărârea nr. 2 /1992 a Ministerului Culturii și Cultelor , acest regim fiind menținut prin lista actualizata și aprobată cu Ord. MCC nr. 2314/2004, fără a fi instituită o zona de protecție potrivit art. 9 alin 1 din Legea 422/2001.

Inexistenta unei zone de protecție, ce ar fi trebuit instituita odată cu clasarea obiectivului ca monument istoric, rezultă și din planurile urbanistice aprobate de autoritatea competentă, ceea ce denotă că, în cauză, nu sunt incidente dispozițiile art. 48 lit. d din Legea 422/2001 și, ca atare, autorizația a fost emisă legal de către organul competent, respectiv Primarul Sectorului 1 București.

Mai susține recurenta că, în cauză, nu mai au aplicabilitate dispozițiile art. 59 din Legea 422/2001 care instituie o zona de protecție în jurul monumentelor istorice de 100 m în localitate urbană deoarece efectele acestei reglementări se mențin numai până la data efectuării procedurii de clasare, care a avut loc deja.

Un alt motiv invocat de recurentă, în susținerea competenței Primarului Sectorului 1 București de eliberare a autorizației de construire ,constă în faptul că aplicabile sunt dispozițiile

Legii 50/1991 coroborate cu reglementările Legii 215/2001, legea specială în ceea ce privește funcționarea administrației publice locale și care nu dă asemenea atribuții consiliilor locale sau al municipiului București, ca organe deliberative, ci primarului ca organ executiv.

Pârâta a mai criticat sentința instanței de fond și pe aspectul că greșit s-a reținut în fundamentarea soluției, lipsa avizului comun al Ministerului Culturii și Cultelor și al Ministerului Transporturilor, Construcțiilor și Turismului.

Recurenta a considerat că acest aviz comun nu era necesar deoarece în ceea ce privește monumentul istoric Catedrala Sf. Iosif nu există delimitată exact o zonă de protecție potrivit Legii 422/2001, care l-ar fi impus în raport cu dispozițiile art. 10 lit. a din Legea 50/1991

Referitor la obligațiile tehnice impuse prin avizele obținute care, a reținut instanța de fond, că nu au fost îndeplinite, a arătat recurenta că toate aceste obligații au fost realizate. Monitorizarea Catedralei Sf. Iosif a avut loc după promovarea unei acțiuni în justiție, admisă, deoarece refuza permanent accesul în incintă al specialiștilor. Dealtfel monitorizarea construcțiilor învecinate, a mai susținut recurenta, a avut loc pe tot parcursul realizării lucrărilor.

Cu privire la cele reținute de instanța de fond, că mai înainte de obținerea autorizației s-a eliberat certificatul de urbanism 221/15B/06.02.2004 prin care au fost impuse condiții de construire ce vizau obținerea de documente de concesiune a terenului, acordul notarial al vecinilor, avizul Autorității Aeronautice Române, studii geotehnice, expertizarea construcțiilor învecinate, care nu au fost obținute așa cum s-a reținut în raportul întocmit la 10 mai 2006 de Inspectoratul de Stat în Construcții, sunt nefondate.

Toate condițiile și avizele care au fost impuse în certificatul de urbanism au fost realizate și obținute, deoarece în caz contrar autorizația nu ar fi fost emisă.

Cu privire la lipsa acordului reclamantei în forma autentică, reținută de asemenea de instanța de fond în justificarea soluției adoptată, acesta nu era necesar deoarece, în cauză, nu se regăsește situația prevăzută în Anexa IA pct. 2.5.6 din Legea 50/1991.

Acest acord în forma autentică era necesar numai dacă se impunea luarea unor măsuri de intervenție pentru protejarea imobilelor existente și dacă prin proiect se menționa această obligație, situație ce nu se regăsește în speță.

Mai susține recurenta că prin decizia Curții Constituționale nr. 822/2008, menționată în considerentele sentinței recurate, s-a făcut numai un control de constituționalitate al dispozițiilor art. 48 lit. d din Legea 422/2001 și nu dacă aceste dispoziții legale au sau nu aplicabilitate în cauză, situație menționată chiar în considerentele acesteia.

Pârâatul **Primarul Sectorului 1 București** a criticat la rândul său sentința instanței de fond tot pe aspecte de nelegalitate și anume greșita soluționare a excepțiilor privind lipsa capacității procesuale de folosință a reclamantei, lipsa calității procesuale active a reclamantei și a lipsei de interes a acesteia în promovarea acțiunii motivat de faptul că nu și-a dovedit vătămarea produsă prin emiterea actului administrativ în cauză.

Critica recurentei vizează și fondul cauzei în sensul că organul competent în emiterea autorizației de construire sau desființare de clădiri este Primarul potrivit Legii 50/1991 indiferent de zona în care se află construcția respectivă, practică unitară la nivelul administrațiilor publice.

Mai susține recurenta că procedura de emitere a unei autorizații de construire astfel cum este prevăzută de Legea 50/1991 modificată este incompatibilă cu atribuțiile recunoscute prin Legea 215/2001 unor organe colective cu rol deliberativ așa cum sunt Consiliile Județene și Consiliul General al Municipiului București.

Recurenta a mai arătat că, autorizația de construire a fost eliberată în conformitate cu avizele Ministerului Culturii și Cultelor cu nr. 80/Z/2006 și 346/Z/2006 situație care a fost menționată și de Inspectoratul în Construcții al Municipiului București prin scrisoarea nr. 225/06.04.2006 adresată reclamantei.

Prin Decizia nr. 1025 din 25 iunie 2009, Curtea de Apel Ploiești a admis recursurile declarate de *S.C. Millenium Building Development S.R.L. București și Primarul Sectorului 1 București*, a modificat în parte sentința nr. 122 din data de 27 februarie 2009 pronunțată de Tribunalul Dâmbovița, în sensul că a respins capătul de cerere privitor la anularea autorizației.

Pentru a hotărî astfel, Curtea a reținut că, din verificarea petiției rezultă că instanța de judecată a fost investită a analiza dacă autorizația de construire emisă de Primarul Sectorului I București în favoarea recurenteii pârâte S.C. Millenium Building Development S.R.L. sub nr. 179/18/B/43074/24.02.2006, reprezintă un act administrativ legal.

Ca atare instanța nu a fost investită să analizeze și nu se poate pronunța asupra oportunității amplasării construcției în zona respectivă .

Această situație a fost stabilită prin Planul Urbanistic Zonal aprobat prin Hotărârea Consiliului General al Municipiului București nr. 278/2000, Hotărârea Consiliului Local Sector 1 nr. 243/ 2004 și Planul Urbanistic Zonal aprobat prin Hotărârea Consiliului General al Municipiului București nr. 213/2005-unde la poziției 17 din anexe este menționată această construcție cu regim de funcționare și investitor.

Toate aceste planuri urbanistice aprobate prin Hotărâri ale Consiliului General al Municipiului București în care s-a menționat și aprobat amplasarea construcției în cauză nu au fost atacate pe calea contenciosului administrativ în termen legal de nici o persoană fizică sau juridică care s-ar fi considerat vătămată ,nici cel puțin de reclamanta din prezenta cauza ,ceea ce face ca aceste hotărâri să intre în circuitul civil și să producă efecte juridice obligatorii.

Critica invocată de pârâții recurenți sub aspectul că, în cauză nu sunt aplicabile dispozițiile art. 48 lit. d din Legea 422/2001 este întemeiată.

Autorizația a cărei anulare se solicită a fost emisă sub nr. 179/18/B/43074 /24.02.2006 când art. 49 lit. d din Legea 422/2001 prevedea că autoritățile administrative reprezentate de Consiliile Județene și Consiliul General al Municipiului București au printre atribuții și pe cea privind eliberarea de autorizații de construire sau de desființare pentru monumentele istorice sau imobilele aflate în zone de protecție a acestora numai cu avizul Comisiei Naționale a Monumentelor Istorice.

Dispozițiile art. 49 lit. d din Legea 422/2001 au fost modificate prin Legea nr. 259/2006 publicată în Monitorul Oficial 573/03.07.2006, devenite după republicare 48 lit. d și care arată că autoritățile administrative arătate mai sus, eliberează autorizații de construire sau de desființare pentru monumente istorice și pentru imobile aflate în zona de protecție a monumentelor istorice sau în zonele construite protejate, numai pe baza și în condițiile avizului Ministerului Culturii și Cultelor sau ale serviciilor publice deconcentrate ale Ministerului Culturii și Cultelor, după caz.

Modificarea aplicabilă cu data de 03.07.2006 ,data la care autorizația era emisă a cuprins și imobilele aflate în „Zonele construite protejate”.

În cauză însă aplicabilitate o are textul art. 49 lit. d din Legea 422/2001 în forma inițială, până la modificarea apărută prin Legea 259/2006, potrivit principiului neretroactivității legii civile.

Din interpretarea dispozițiilor art. 49 lit. d în vigoare la data eliberării autorizației de construire ce formează obiectul cauzei ,rezultă că în competența Consiliului General al Municipiului București era dată numai eliberarea autorizațiilor de construire sau desființare pentru monumente istorice sau imobilele aflate în zona de protecție a acestora.

Art. 8 alin. 1 din Legea 422/2001 în vigoare la data eliberării autorizației de construire ce face obiectul cauzei, prevedea că pentru fiecare monument istoric se instituie o zona de protecție în care se asigură conservarea integrală a monumentului istoric și a cadrului său construit natural.

Art. 8 alin. 4 la rândul său arată că procedura de delimitare și instituire a zonei de protecție se stabilește prin ordin al Ministerului Culturii și Cultelor care va fi publicat în M.O. în termen de 3 luni de la data intrării în vigoare a legii.

Art. 59 din Titlul VII al aceleiași legi - Dispoziții tranzitorii și finale - prevede la rândul său că până la instituirea zonei de protecție al fiecărui monument istoric potrivit art. 8 se consideră zonă de protecție suprafața delimitată cu o rază de 100 metri în localitățile urbane.

După republicarea Legii 422/2001 delimitarea și instituirea zonei de protecție este reglementată prin art. 9 care menține obligativitatea delimitării zonei de protecție dar menționează că se face simultan cu clasarea bunului ca monument istoric-dispozițiile art. 59 rămân neschimbate.

Prin adresa nr. 6108/02.12.2008 emisă de Ministerul Culturii și Cultelor se arată ca monumentul istoric Catedrala Catolica Sf. Iosif a fost clasat în acest sens prin Hotărârea nr. 2/1992 actualizată în anul 2004 prin Ordinul Ministrului Culturii și Cultelor nr. 2314/2004.

Din ordinul Ministerului Culturii și Cultelor nr. 2314/2004 publicat în MO nr. 646 bis /16 iulie 2004 rezultă ca la poziția 402 Catedrala Romano-Catolică Sf. Iosif a fost clasată ca monument istoric fără însă să se instituie odată cu această clasare și zona de protecție potrivit dispozițiilor Legii 422/2001 enunțate mai sus.

Ca atare așa cum rezultă de altfel din toate înscrisurile depuse la dosar și susținerile chiar ale intimatului reclamantului procedura de clasare a fost realizată, fără să se fi realizat topografic și delimitarea zonei de protecție așa cum prevăd dispozițiile art. 8 (devenită art. 9 după republicare) din Legea 422/2001.

Clasarea acestui obiectiv ca monument istoric încă din anul 1992 și reconfirmată în anul 2004, așa cum s-a arătat mai înainte, face ca dispozițiile art.59 din Legea 422/2001 care institua o zonă de protecție provizorie să-și înceteze aplicabilitatea.

În această situație, în cauză, nu se poate reține incidența art. 49 lit. d (actualmente 48 lit. d) din Legea 422/2001 prin care prevede că eliberarea autorizațiilor de construire pentru imobilele din zonele de protecție a monumentelor istorice să se facă de către Consiliul Local al Municipiului București.

Ca urmare a neaplicării art.49 lit. d din Legea 422/2001 incidente sunt dispozițiile art.4 alin. 2 din Legea 50/1991 privind autorizarea lucrărilor de construire, competența eliberării autorizației în speță aparținând Primarului sectorului 1 București care a și eliberat-o.

Faptul că nu există delimitată o zonă de protecție cu privire la monumentul istoric Catedrala Catolica Sf. Iosif rezultă chiar din documentația de urbanism care face referire numai la existența unei zone protejate și care potrivit art. 1 alin. 2 din Legea 5/2000 este definită ca fiind zonele naturale sau construite, delimitate geografic și/sau topografic, care cuprind valori de patrimoniu natural și/sau cultural și sunt declarate ca atare pentru atingerea obiectivelor specifice de conservare a valorilor de patrimoniu, noțiune ce nu poate fi confundată cu zona de protecție obligatoriu a fi instituită pentru fiecare monument istoric odată cu clasarea acestuia, potrivit Legii 422/2001.

Diferența dintre cele două noțiuni - elemente respectiv, zona de protecție și zona protejată rezulta chiar din dispozițiile art. 5 alin 2 din Legea 5/2000 care prevede ca autoritățile administrației publice locale, cu sprijinul autorităților publice centrale cu atribuții în domeniu, vor delimita, în baza unor studii de specialitate, în termen de 12 luni de la data intrării în vigoare a prezentei legi, zonele de protecție a valorilor de patrimoniu cultural, legea specificând pentru cele prevăzute în anexa nr. III, unde la cap. k - Biserici și Ansambluri Mănăstirești - Biserica Romano Catolica Sf. Iosif București nu este nominalizată.

Dar organele cu atribuții în domeniu aveau obligația să delimiteze topografic zona de protecție pentru acest monument istoric odată cu clasarea lui potrivit legii speciale în domeniu respectiv Legea 422/2001.